

thuismakers

Uitgave van Levvel Pleegzorg

#01
2024

samen
sterk

Themaverhaal

**Als pleegouders
en ouders samen
optrekken**

**'ZE KOMEN VAAK MET
HONGER'**
BENEDICTE IS
NOODBEDPLEEGOUDER

**NICOLE WAS EEN
'KWEKJE', EEN PLEEGKIND**
'MIJN MOEDER HEEFT
SORRY GEZEGD'

HET FRANSE LEVEN
AB EN MARIAN ZIJN
PLEEGOUDERS IN
FRANKRIJK

inhoud

4. &Pleegvader

Ricardo is pleegvader én reddingswerker

6. Dubbel

Als je pleegkind met vieze handen je witte lamp knuffelt...

13. Zomer in Artis

Wat je niet wilt missen

14. Ritueel

Alexander (4) is dól op snelheid

20. Pleegouderraad

Dit zijn de ouders van de POR!

21. Column Cas

Zomervakantie! De leukste tijd van het jaar

26. Mooie match

Voor deze kinderen vonden we een pleeggezin

28. Naomi's blik

Als pleegzorgwerker wil zij vooral verbinden

29. Column Lievette

De accu kan weer opladen

30. Ab en Marian vangen jongeren op in Frankrijk

'Zelf waren we ook geen lieverdjies'

34. Gezinspiratie

Samen lezen, kijken, doen!

18. 'Er staat altijd een mandje met basics klaar'

Benedicte is noodbedpleegouder

7. Themaverhaal

Hoe (pleeg)ouders samen zorgen voor een kind

22. 'Mijn moeder heeft sorry gezegd'

Nicole Terborg zoekt uit waarom ze een 'kweekje' was, een pleegkind

16. 'Ik heb echt mijn eigen weg moeten vinden'

Korine groeide op als pleegkind

colofon

6^e jaargang, nummer 1, juli 2024
ISSN:2666-2876

Redactie

Martine Bruynooge en Marja
Huiberts (hoofd- en eindredactie),
Hanni Hosseinzadeh, Saskia Kuipers,
Ilse van der Mierden, Conny Zeilstra.

Medewerking

Met medewerking van alle betrokken
pleegouders, pleegzorgwerkers en
andere collega's voor advies, raad
en daad.

Redactieadres

Levvel, Servicepunt Pleegzorg & Verblijf
Fred Roeskestraat 73, 1076 EC Amsterdam
thuismakers@levvel.nl

Fotografie

Maaïke Koning, Coco Olakunle

📍 @levvelpleegzorg
📧 @levvel_pleegzorg

Thuismakers is een uitgave van levvel
voor haar pleegouders en andere
geïnteresseerden en verschijnt 2x per
jaar. De artikelen, columns en rubrieken
vertegenwoordigen niet per se het
standpunt van Levvel. Evenmin kunnen
aan deze uitgave rechten worden
ontleend.

Overname artikelen

Overname van -delen uit- artikelen
is alleen mogelijk na voorafgaande
schriftelijke toestemming van de redactie.

Illustraties

Saskia Troccoli

Druk

de Toekomst, Hilversum

Oplage

2.000

Thuismakers nu ook online!

Lees meer op
thuismakers.levvel.nl

Samen sterk

Welkom in de nieuwste Thuismakers, ons magazine over pleegzorg bij Levvel. Deze zomerse editie staat vol verhalen van pleegouders, ouders en pleegkinderen. De nadruk ligt op het samen en flexibel zorgen voor kinderen die (tijdelijk) niet thuis kunnen wonen. Zo interviewen we voor ons themaverhaal Samen Sterk de pleegouders Wanda en Niels die eens in de maand een weekend voor Maya zorgen zodat oma, waar Maya woont, even tijd heeft voor zichzelf. Ook vragen we moeder Marit hoe het is dat haar zoon Mees af en toe naar pleegouders Robert en Gerhart gaat. 'Ik vond het in het begin lastig dat iemand anders voor hem ging zorgen. Je bent bang dat hij het daar leuker heeft dan thuis,' blikt Marit terug op de beginperiode. Nu is Marit gelukkig met Robert en Gerhart. 'Het is een verrijking dat we mensen om ons heen hebben die net zoveel van ons kind houden als wij.'

Extra bijzonder is het verhaal van Ab en Marian die naar Frankrijk verhuisden en hun pleegouderschap meenamen. Zij vangen op het Franse platteland jongeren op die zijn vastgelopen in Nederland. Bij Ab en Marian kunnen ze op adem komen. Vanuit Levvel worden ze begeleid door Clementine en Laurette die op pagina 31 vertellen waarom dit concept zo goed werkt. 'Ab en Marian gaan echt náást de jongeren staan.'

Pleegzorg doen we samen, zeker nu.

We wensen je veel leesplezier én een heel fijne zomer.

Conny Zeilstra

Coördinator pleegzorg & verblijf
Hoofredacteur Thuismaker

Naam: Ricardo (56), getrouwd met Sabine (51)

Beroep: Eigenaar ict-securitybedrijf en met honden Lexy en Layla actief bij Stichting Reddingshonden RHWW

Kinderen: dochter Gisella (23) en pleegzoon Cerzinio (21), die inmiddels op zichzelf woont.

Pleegvader Ricardo helpt met zijn honden bij rampen

Tekst: Marja Huiberts Fotografie: Maaïke Koning

Pleegvader en ondernemer Ricardo werkt samen met zijn honden voor Stichting Reddingshonden RHWW. Gaat de telefoon, dan laat hij alles uit zijn handen vallen en maakt hij zich klaar voor een 'inzet'. Zoals die keer na de aardbeving in Turkije waar hij met een flink team heen vloog. Pleegzoon Cerzinio sluit zich binnenkort ook aan bij de RHWW.

Hoe ben je in deze reddingswereld terechtgekomen?

'Zo'n twaalf jaar geleden zocht ik, naast mijn drukke werk, een hobby om mijn hoofd leeg te kunnen maken. In plaats van voetbal of een potje biljarten, wilde ik graag trainen met mijn witte Zwitserse herder Layla. Na een puppytraining en verschillende gehoorzaamheids-trainingen wonnen we wedstrijd na wedstrijd. Layla luisterde zo goed, dat iemand mij tipte over een team met reddingshonden. Ik meldde me aan en voor ik het wist vertrokken we naar Nepal, op zoek naar slachtoffers van een aardbeving. Ik had geen ervaring en werkelijk geen idee waar ik me instortte, maar ik ging.'

Inmiddels ben je betrokken bij de RHWW, die ingezet wordt bij het vinden van vermiste personen.

'Ja, dit is een veel professionelere club. Met mijn hond heb ik een tweejarig opleidingstraject gevolgd en ging ik met steeds meer missies mee. Inmiddels ben ik actief als bestuurslid, instructeur en inzetleider. Iedere zondag trainen we met de honden. In totaal zijn we met 65 mensen en 35 honden. In het ondersteuningsteam zitten technici, waterspecialisten en klimspecialisten die ons begeleiden als we bijvoorbeeld moeilijke gebieden in moeten.'

Hoe worden jullie als stichting ingeschakeld?

'Onze alarmlijn is 24/7 bereikbaar. Vaak benadert de politie ons om mee te zoeken naar vermiste personen. Bij de aardbeving in Turkije in 2023 kregen we vanuit het Turkse consulaat een hulpverzoek. Met een passagiers-vliegtuig vertrokken we naar het rampgebied. Aan de ene kant van de cabine zaten gewone passagiers en andere kant zaten wij, met dertig man en twintig honden. Normaal is dat ondenkbaar. Maar tijdens een crisis krijgen honden ineens een hogere status.'

Hoe doe je dat allemaal naast je eigen bedrijf?

'Eigenlijk maakt mijn vrouw Sabine dit allemaal mogelijk. Ze steunt me altijd. Dat doet ze al sinds ik mijn eerste bedrijf opstartte, zo'n dertig jaar geleden. Toen Sabine vorig jaar haar vijftigste verjaardag vierde, zat ik in Turkije. We hadden alles opgetuigd voor een groot feest, maar ik werd opgeroepen en ben gegaan. Ik wil altijd mijn grens verleggen en iedere keer gaat zij daarin mee. Dus eigenlijk is zij mijn grote held.'

Jullie pleegzoon Cerzinio, sinds zijn vierde bij jullie, woont inmiddels op zichzelf. Hoe gaat het met hem?

'Heel goed! Gelukkig zien we Cerzinio vaak. Het is een slimme jongen met een goede babbel. Onlangs is hij bij ons in het bedrijf gestart als business developer. En ook in de rescue heb ik hem kunnen aansteken, want hij heeft zich aangemeld bij ons ondersteuningsteam. Hij heeft van dichtbij meegemaakt welke goede dingen we met een heel team vrijwilligers kunnen bereiken. Ik was natuurlijk wel trots toen hij onlangs aangaf dat hij hierin ook zijn steentje wil bijdragen.' ■

Over de stichting RHWW

RHWW krijgt geen overheidssteun of support van goede doelen en is daardoor altijd op zoek naar donateurs. Wil je helpen? Kijk op reddingshonden.nl

Verder lezen? Kijk op thuismaakers.levvel.nl voor het hele interview met Ricardo.

dubbel

Pleegzorg kan mooi en moeilijk tegelijk zijn

‘Het geeft een hele nieuwe dynamiek en inhoud aan ons leven’

Naam: Cyril en Onno, co-ouders voor Keje (17), de zoon van Onno
Beroep: Onno is tv-producent en heeft een eigen bedrijf, Cyril is eigenaar van een creatief bureau
Pleegkind: Viggo (7)

Onno en Cyril doen aan weekendpleegzorg. De consulenten van Levvel vermoedden dat Viggo goed bij ze zou passen en dat blijkt ook zo te zijn. Onno en Cyril spreken van de perfecte match. Toch blijft het dubbel om van dichtbij te zien dat er nog zoveel meer hulp nodig is.

Tekst: Marja Huiberts

Onno: ‘Het idee voor pleegzorg ontstond toen mijn zoon, waar Cyril en ik in co-ouderschap voor zorgen, ongeveer zestien was. We waren druk met onze eigen ondernemingen, maar toch ontstond er ook meer ruimte in ons leven. Vanuit mijn jeugd was ik bekend met pleegzorg en ik wilde daar iets mee. Cyril is goed met kinderen, samen zijn we echt een team, dus ik was blij dat ze open stond voor pleegzorg. We besloten te gaan voor weekendpleegzorg. Al snel na de pleegzorgtraining bij Levvel kwam Viggo in beeld en volgde een ontmoeting. De rest is eigenlijk geschiedenis.’

Leuk gematcht

Sinds een jaar is Viggo eens in de drie weken een weekend bij Onno en Cyril.

Het gaat supergoed. Cyril: ‘Tijdens de matching namen ze de tijd om ons echt te leren kennen. Ja, ze hebben ons leuk gematcht.’ Onno: ‘Maar het was ook wennen. Viggo heeft adhd, dat was nieuw voor ons. Bij mijn eigen zoon kan ik zijn gedrag meestal wel verklaren, bij Viggo niet. Hij kan ons bijvoorbeeld helemaal gek maken tijdens het eten.’ Cyril: ‘Zo stak hij laatst zijn handen in de spaghetti. Terwijl wij ons hoofd braken op wat te doen, was hij met zijn spaghetti-handen al op weg naar een witte lamp om die vervolgens te omhelzen... Nou, probeer dan maar iets positief opbouwends te zeggen.’ Onno: ‘Dan kijken we elkaar aan en denken ‘in welke slechte film zijn we eigenlijk beland?’ Het is best pittig soms. Maar Viggo’s veerkracht is enorm. Het ene moment staat hij te briesen als een leeuw en vijf seconden later is hij het vergeten. Daar kunnen wij dan weer wat van leren.’

Mega-goede intentie

Cyril: ‘Viggo is zeven jaar en heeft nú hulp nodig. We zien de druk in jeugdzorg nu van dichtbij. Pleegouders en medewerkers van Levvel, iedereen heeft een mega-goede intentie. Maar

per saldo kun je toch maar een klein beetje doen, niet genoeg eigenlijk. Toch denken we: als iedereen een klein beetje doet, dan worden het misschien geen grote ingewikkelde cases.’

Onno: Wij doen de ultralightversie en dat is heel goed te doen. Als je iets wilt betekenen en het leuk vindt om met kinderen om te gaan, kan ik weekendpleegzorg aanraden.’

Leuk en ontwapenend

Viggo heeft ondertussen echt zijn eigen plekje in de buurt veroverd. Hij heeft vrienden gemaakt en weet precies bij welke buurman hij moet zijn voor de skelter. Dat is heel leuk en ontwapenend om te zien.’ Onno: ‘Het is een jongen die soms net wat meer rust, geduld en aanmoediging nodig heeft. Ik vind het ontzettend leuk om dit samen met Cyril te kunnen doen. Het geeft een hele nieuwe dynamiek en inhoud aan ons leven.’ ■

Vanwege privacy is de naam van Viggo gefingeerd.

‘Als iedereen een klein beetje doet, dan worden het misschien geen grote ingewikkelde cases’

Samen sterk

Samen sterk

**Als pleegouders en ouders
samen optrekken**

Tekst: Ilse van der Mierden Illustraties: Saskia Troccoli

Bij het woord pleegzorg hebben veel mensen nog een traditioneel beeld: 24/7 zorgdragen voor een kind van een ander, vaak tot het 21 jaar is. Of zorgen voor een kind dat tijdens een crisis halsoverkop uit huis is geplaatst en bij je woont tot het thuis weer rustig is. De praktijk is steeds vaker anders.

Pleegzorg betekent steeds meer gedeeld opvoederschap: samen met ouders en mensen uit de omgeving zorgdragen voor een kind. En dat kan in de praktijk allerlei vormen aannemen: van vakantie- en weekendpleegzorg om ouders even te ontlasten, van een nachtje slapen in een noodbed bij een crisissituatie tot 'co-pleegouderschap', waarbij een kind een deel van de week bij pleegouders, en het andere deel bij ouders woont.

Dynamischer

Pleegzorgorganisaties en jeugdbescherming staan tegenwoordig niet alleen voor, maar ook na een plaatsing vaker stil bij de vraag: is deze vorm van pleegzorg, op dit moment, voor dit kind, nog de beste oplossing? Pleegzorg is daardoor een stuk dynamischer. Het betekent ook dat potentiële pleegouders meer keuze hebben in de pleegzorgvorm die bij hun leven past.

'Meld je je aan als pleegouder, dan heb je zeker wat te kiezen,' vertelt Myef Nijen Twilhaar, pleegzorgconsulent van Levvel. 'Naast de langdurige pleegzorg is er crisisleegzorg, weekend- en/of vakantiepleegzorg en noodbedpleegzorg. Bij noodbed geef je vooraf aan welke weken je beschikbaar bent. Bij weekend- en/of vakantiepleegzorg geef je de frequentie aan die voor jou uitkomt. Je kunt, behalve bij noodbedpleegzorg, ook aangeven welk type kind goed bij je past. Kun je goed zorgen voor een kind met autisme, of werkt dat juist niet in jouw gezin? Bij alle vormen kun je bovendien bepalen

welke leeftijdscategorie op dat moment het beste bij jou en je leven past: een schoolgaand kind, een puber of juist een baby.'

Samen onderzoeken

Je hoeft die keuze overigens niet vooraf en ook niet alleen te maken. Myef: 'Er zijn veel mensen die iets willen betekenen voor een kind, maar niet goed weten hoe ze dat vorm kunnen geven. Dat is niet erg. Als je je opgeeft als pleegouder ga je na de training samen met de trainers onderzoeken welke vorm het beste bij jou past.'

Zo hebben pleegouders Wanda en Niels beiden een drukke baan en twee dochters. Toch betekenen zij enorm veel voor Maya (9) die eens in de maand een weekend bij hen is. En is Ishana (3,5) eens in de drie weken een weekend bij pleegmoeder Sandra. Lees hun ervaringen op pagina 12/13.

Wil je af en toe een kind kort opvangen? Dan is het aanbieden van een noodbed of kiezen voor vakantiepleegzorg wellicht iets voor je. Myef: 'Door samen met ons dat traject te doorlopen ontdekt de pleegouder wat past en leren wij de pleeggezin- nen ook kennen, en dat is heel fijn. Ook voor ons. Je bouwt een band op met pleegouders en weet steeds beter welk kind bij welk gezin past. En trouwens: als je gebeld wordt met de vraag of je een kind kan opvangen, mag je ook nee zeggen.'

Kracht

Pleegzorg vraagt in de praktijk dus vaker om samenwerking tussen

ouders, pleegouders en soms ook mensen uit de omgeving van het kind. Voor een kind is dat – als het lukt – heel waardevol. Als ouders een rol blijven spelen in de opvoeding, verkleint dat de kans op een loyaliteitsconflict waardoor het kind zich beter kan ontwikkelen. En als ouders merken dat ze – ondanks dat hun kind even niet thuis woont – toch van waarde zijn voor hun kind, geeft dat hen kracht. Dat lees je in het interview met Marit. Haar zoon is eens in de drie weken bij Robert en Gerhart (pagina 13). Ze vertelt hoe moeilijk het was om hulp te vragen en hoe fijn het was toen ze die eenmaal kreeg.

Balanceren

Die samenwerking tussen pleegouders en ouders kan verschillende vormen aannemen en verandert soms in de tijd. Dat vraagt om flexibiliteit en is soms balanceren voor pleegouders. Myef: 'Het doet iets met je als je weet dat een kind verwaarloosd of mishandeld is door een ouder en er is wel een bezoeker-ge-ling. En soms kan het moeilijk zijn als een kind weer voor een deel van de week terug naar huis gaat. Je gaat je als pleegouder verantwoordelijk voelen voor het kind.' Maar ook in die samenwerking en in het afscheid, word je ondersteund door Levvel. Myef: 'Het is mooi als pleegouders kunnen bedenken: ook al groeit het kind niet – volledig – verder op bij mij, ik heb hem of haar wel mooi die zorg mee kunnen geven. En dat betaalt zich uit, is het niet direct, dan wel op de lange termijn.'

‘Pleegzorg is
allang niet meer
24/7 voor een
kind van een
ander zorgen’

‘Er is gewoon heel veel wederzijds respect, we doen dit echt met elkaar’

Even rust en ruimte voor oma

Wanda zorgt samen met haar man Niels en dochters Bente en Demi eens in de maand een weekend voor pleegdochter Maya (9), die bij haar oma woont.

Weekendpleegzorg past goed bij Wanda en Niels, want met twee drukke banen – Niels is database marketeer en Wanda is adviseur marktwerking en communicatie – en twee dochters is hun week snel gevuld. Wanda: ‘Als Maya hier een weekend is, slaapt ze bij Bente op de kamer. Ze hebben het zo gezellig samen. Lachen gieren brullen, die twee.’ Overdag gaan ze samen kijken bij de hockey, doen ze een spelletje, spelen ze met de pup en dan ‘s avonds lekker film kijken.

Maya’s zusje gaat naar een eigen pleeggezin. Wanda: ‘We regelen het met het andere gezin zo dat de meisjes hetzelfde weekend weg zijn. Oma heeft dan echt haar handen vrij om eigen dingen te kunnen doen. Daar doen we het voor. Om haar wat rust en ruimte te geven.’

Ook voor Maya is de plaatsing een uitkomst. Door de thuissituatie schiet ze soms in een verzorgende rol, bijvoorbeeld voor haar zusje. ‘Bij ons kan ze echt kind zijn en is ze ook nog de jongste met twee grotere meiden om haar heen. Ze kan zich er echt aan optrekken.’

De samenwerking met oma gaat goed. ‘Oma is dankbaar voor de fijne plek die Maya bij ons heeft. Wij vinden het fijn om haar kleinkind in ons midden te mogen hebben. Dat het vertrouwen er is en we haar zo kunnen helpen. Er is gewoon heel veel wederzijds respect, we doen dit echt met elkaar. Wij voelen ons daarom enorm gewaardeerd.’

Lees op thuismakers.levvel.nl het hele interview met Wanda.

De gezellige drukte thuis waar Sandra op hoopte

Pleegmoeder Sandra trekt eens in de drie weken een weekend met Ishana (3,5) op, zodat Ishanas moeder even kan bijtanken.

Sandra heeft lang getwijfeld of ze voor langdurige pleegzorg of voor deeltijdpleegzorg zou gaan. Omdat haar eigen zoon Bowie (7) in co-ouderschap is geboren en dus ook niet fulltime bij Sandra is, besloot ze voor dat laatste te gaan.

'Veel mensen denken dat pleegzorg je leven overneemt. Dat hoeft écht niet zo te zijn. Je kunt zelf bepalen hoe pleegzorg in jouw leven past.'

Als Ishana en Bowie er tegelijk zijn, is het een gezellige drukte in huis. Precies waar Sandra op hoopte. 'Ik kom zelf uit een groot gezin. Voor mij persoonlijk zaten meerdere kinderen er niet in, maar ik had wel graag een groot gezin gewild. Met pleegzorg komt die kindervens op een andere manier uit én kan ik iemand helpen. Dat maakt me gelukkig.'

Lees op thuismakers.levvel.nl het hele interview met Sandra.

'Met pleegzorg komt die kindervens op een andere manier uit'

‘Hadden we de hulpverlening niet gehad, dan waren we als gezin uit elkaar gevallen’

Twée bonuspapa's voor Mees (en rust voor moeder Marit)

Marits zoon Mees (13) gaat eens in de drie weken een weekend naar pleegouders Robert en Gerhart.

‘In het begin is het lastig dat iemand anders voor jouw kind gaat zorgen. Je bent bang dat hij het daar leuker heeft dan thuis. Maar inmiddels voelt het als een verrijking dat we mensen om ons heen hebben die net zo van ons kind houden als wij. Hij heeft gewoon twee bonuspapa's.’

Het besef dat Marit de zorg voor Mees niet alleen aankon, was een van de moeilijkste momenten uit haar leven. ‘Maar nu weet ik dat de hulp die we toen gevraagd en aangenomen hebben een van de sterkste en mooiste dingen is geweest die we ooit hebben kunnen doen. Hadden we op dat moment de hulpverlening niet gehad, dan waren we als gezin uit elkaar gevallen.’

Als Mees zeven jaar is gaat hij voor het eerst een weekend naar Robert en Gerhart. De samenwerking gaat goed, en duurt nog tot op de dag van vandaag. Marit: ‘Al zouden we nu moeten stoppen met pleegzorg, we zouden het niet willen.’ ■

Lees op thuismakers.levvel.nl het hele interview met Marit.

ARTIS

Ontdek dat ARTIS leeft!

ARTIS-Micropia

Het eerste microben-museum, internationaal bekroont en recht in het hart van Amsterdam. Ontdek de wereld van dichtbij en leer alles over microben; de kleinste maar toch krachtigste organismen op aarde. Stap in de Kiss-O-Meter en ontdek wat er gebeurt met de microben in je mond tijdens een kus (of een nies) Na een bezoek aan ARTIS-Micropia zul je waarschijnlijk nooit meer op dezelfde manier naar jezelf of de wereld kijken.

ARTIS

In ARTIS komen natuur, cultuur en erfgoed samen. Elke boom, elk dier, elk gebouw, elke microbe, elke planeet vertelt zijn eigen verhaal. Van bijzondere diersoorten die leven in de prachtig botanisch ARTIS-Park tot een verdiepende ervaring in het ARTIS-Groote Museum. Of ontdek de allerkleinste levensvormen in ARTIS-Micropia en reis door de sterren in het ARTIS-Planetarium. Allemaal op het zelfde terrein. Kom naar ARTIS en ervaar het zelf!

'Door de ogen van'

Als eerste gastcurator dook Humberto Tan voor de tentoonstelling 'Door de ogen van' in het besloten depot van ARTIS. Met deze tentoonstelling wil ARTIS een plek geven aan Humberto's verwondering en kennis over natuur, en daar bezoekers mee aansteken. Hij laat zijn perspectief op Zuid-Amerika en Suriname zien. Humberto combineert opgezette dieren met zijn fotografie van het continent, waaronder een serie ara's. Ook geeft Humberto zijn perspectief op Nederland, want 'ook dichtbij huis vind je mooie werelden vol schitterende natuur,' zo stelt hij.

'Door de ogen van' is te zien van 5 juli t/m 29 september 2024

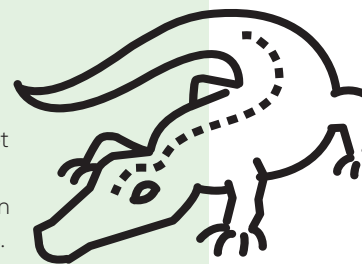

in samenwerking met Artis

ARTIS-Groote Museum

Ga op expeditie langs allerlei interactieve installaties, stel grote vragen en ontdek overeenkomsten met planten, microben en andere dieren. Welke rol spelen wij in het grotere geheel?

Doe mee aan workshops of bezoek de exposities. Ze houden je een spiegel voor, confronteren je met vragen en bieden je nieuwe perspectieven. Wist je dat je darmen hetzelfde doen als boomwortels? En dat je als baby net zo over de grond kroop als een krokodil zich voortbeweegt? Misschien hebben we meer gemeen dan je dacht! Kom naar ARTIS-Groote Museum en zie hoe al het leven verweven is.

Zoomeravonden

Bezoek deze zomervakantie de Zoomeravonden: van 6 juli t/m 31 augustus is het ARTIS-Park iedere zaterdag van 16:00 uur tot zonsondergang geopend. Tijdens deze gouden avonden, tussen de bloeiende perken van de eetbare tuin, vult het park zich met muziek, foodtrucks en activiteiten voor groot en klein.

Pleegouders: Louis en Melle

Beroep: Rijksambtenaar en
redacteur bij een uitgeverij

Weekendpleegkind: Alexander (4)

Louis met Alexander

'Ik vind dit echt héél leuk!'

Eens in de drie weken komt Alexander een weekend logeren bij Louis en Melle. Schijnt de zon, dan gaan ze er samen op uit. En de fiets moet mee, want Alexander is gek op fietsen of eigenlijk... op snelheid!

Tekst: Marja Huiberts **Foto:** Maaïke Koning

Meestal wordt Alexander op zaterdagochtend bij Louis en Melle gebracht. Hij brengt dan altijd een heleboel energie met zich mee. Nee, Alexander is niet echt het kind dat met een boekje een uurtje rustig gaat lezen. Hij heeft een korte spanningsboog. Louis: 'Wij zijn alle twee rustig van aard. Met onze kantoorbanen zitten we ook vaak erg in ons hoofd. Hoe grappig is het dat die kleine Alexander het andere uiterste is: hij communiceert bijna alleen maar via emoties.' Alexander beleeft alles intens. Het is nooit een raadsel wat er in hem omgaat. Melle: 'Als hij blij is, roept hij vaak: 'Ik vind dit echt héél leuk!'

'Met Alexander leren Louis en Melle de wereld van een kind goed kennen. Benaderden ze in het begin de dingen nog erg rationeel, inmiddels spelen ze helemaal mee in Alexanders fantasiewereld. Melle: 'Soms nemen we hem een beetje in de maling of halen we samen grapjes uit. Zo ontdekken we ook een heel andere kant van onszelf.'

Melle: 'Omdat Alexander zo lekker aan kan staan, gaan we er veel op uit. Zelfs flessen weggooien en naar de supermarkt is een uitje: als hij het mandje maar mag tillen.' Nu het lekkerder weer wordt, kunnen ze steeds meer naar buiten. Zo gaan ze graag met vrienden die ook kinderen hebben naar de speeltuin. Alexander heeft dan zoveel plezier met de andere kinderen.

De kinderboerderij is een van de vaste adressen. Alexander komt daar graag. Louis: 'Hij rent dan achter groepjes ooiën aan. Als de ram hem beschermend wil weggagen, vindt hij dat alleen maar grappig en is er totaal niet van onder de indruk. Alexander is altijd bezig zijn grenzen op te zoeken en durft daarbij veel. Als hij heel hard voorbij crost met zijn fiets en vraagt 'hoe hard ben ik net gegaan?' Zeggen wij natuurlijk: zeker 30 km per uur! Tróts dat-ie dan is.' ■

'Ik heb echt mijn eigen weg moeten vinden'

Jongerenwerker Korine (28) groeide op bij pleegouders Janine en René. Ze weet uit eigen ervaring hoe complex pleegzorg kan zijn. Korine helpt nu zelf jongeren verder in het leven en wenst ieder (pleeg)kind de ruimte om moeilijke dingen te bespreken. 'Durf om hulp te vragen.'

Je biologische moeder besefte al tijdens de zwangerschap dat ze niet voor je kon zorgen. Toch bleef je eerst bij haar.

'Ze heeft het geprobeerd. Soms was ik bij haar, andere dagen bij familie of weekendpleegouders. Het ging mis toen ze samen met mij naar Suriname vertrok. Mijn moeder was niet in staat om voor mij te zorgen. Ik was nog maar drie jaar en toch weet ik nog veel van die periode. Soms denk ik dat het goed is dat ik deze vroege herinneringen heb. Zo begrijp ik goed waarom ik in pleegzorg terecht ben gekomen.'

Snel daarna kwam je in Nederland bij Janine en René in het gezin.

'Daar was meer stabiliteit en structuur en zo werd mijn wereld een stuk overzichtelijker. In het begin keerde ik aldoor mijn mand met poppen en knuffels om zodat ik kon checken of ze er allemaal nog in zaten. Mijn moeder stuurde mijn knuffels en poppen soms naar Suriname. Niet met slechte bedoelingen, maar het had wel veel effect op mijn vertrouwen. De mand bleef vol en al snel wist ik 'hier ben ik veilig'. Ik voelde me geborgen.'

'Ik wil jongeren in hun eigen kracht helpen zetten'

Je was vijf toen je een pleegbroertje kreeg. Hoe was dat?

'Met Milan ben ik echt opgegroeid. Mijn broertje kwam uit een gecompliceerde situatie toen hij in ons gezin terecht kwam. Dit had impact op zijn gedrag vanaf jongs af aan. Mijn pleegouders hadden de beste bedoelingen voor mijn broertje, maar hij vroeg veel zorg. Ze hebben veel tijd gestoken in het

vinden van de juiste begeleiding voor hem, maar hebben nooit om hulp durven vragen, bang om geen goede pleegouders te zijn. Achteraf denk ik: hadden ze maar eerder aan de bel getrokken. Dan had ik misschien minder de zorgrol gepakt, want die nam ik op me. Toen mijn ouders beiden gezondheidsproblemen kregen, werd duidelijk dat er meer hulp nodig was binnen het gezin. Ik ben blij dat de pleegzorgbegeleider nog steeds in beeld was. De situatie werd mij soms te veel. Ik had wel vrienden en familie, maar kon mijn plek moeilijk vinden. Ook begon toen het 'uithuisgeplaatst zijn' bij mij te spelen. Je als kind afgewezen voelen en tegelijkertijd dankbaar (moeten) zijn voor een plekje in een gezin. Ingewikkeld.'

Van wie moest je dankbaar zijn?

'Mensen in mijn omgeving, die niet perse close waren, maar wel van de situatie in het gezin af wisten. Ik was loyaal aan mijn pleegouders, terwijl ik het ook lastig had. Ik vond het gevoel dat ik blij en dankbaar moest zijn steeds moeilijker. Als kind kies je er namelijk niet voor.'

Kon je hier met iemand over praten?

'Ik vond dat moeilijk. Mijn pleegouders hebben alles met de goede bedoelingen gedaan. Als kind ben je loyaal. Als het niet goed gaat, praat je daar niet over. Achteraf had ik wel signalen willen geven, zodat we hulp hadden kunnen krijgen. Maar goed, het was een heel andere tijd, therapie was niet zo gebruikelijk. Nu wel. Ik gun alle pleegkinderen en -ouders hulp als het nodig is.'

Wanneer ging het beter met jou?

'Vanaf mijn achttiende brak er een leukere tijd aan. Mijn ouders lieten me meer los en ik werd zelfstandiger. Ik begon aan de studie Maatschappelijk Werk en kreeg leuke vrienden. Alles viel op zijn plek.'

Inmiddels werk je zelf met jongeren.

'Uiteindelijk heb ik Sociale Wetenschappen gestudeerd (Criminologie). Daarna ben ik gaan werken bij een jongerenorganisatie, in de wijk waar ik opgroeide. Naast meedenken en beleid maken, heb ik veel contact met jongeren. We organiseren allerlei evenementen en programma's voor jongeren uit de wijk.'

Je kickbokst ook met ze, klopt dat?

'Inderdaad. Een paar jaar geleden ben ik begonnen met kickboksen. Ik voel een enorme drive om mijn doelen te bereiken. Deze sport helpt me om een focus te behouden en mij krachtig te voelen. Om jongeren hetzelfde te laten ervaren, ben ik bezig met een project waarin zij naar een wedstrijd toe werken en tegelijkertijd aan hun eigen doelen in het leven werken. Samen met een collega, een professioneel kickbokser, begeleid ik hen in de intensieve voorbereiding op wedstrijden. Ik merk dat ze tegelijkertijd ook voor andere dingen open gaan staan, zoals een studie of baan. Daar begeleid ik ze dan in.'

Om weer richting te geven aan hun leven.

'Mijn ouders hebben me altijd willen helpen. Ondanks dat ook in hun gezin niet alles stabiel was, heb ik wel een liefdevolle jeugd gehad. Maar ik heb echt mijn eigen weg moeten vinden. Dat was niet altijd makkelijk en zorgde voor gedoe. Uiteindelijk lukte het wel en daar zijn ze supertrots op. Dat wil ik de jongere ook laten ervaren: dat ze hun eigen potentie gaan inzien. 'Jij bent belangrijk, jouw mening doet ertoe, jouw leven doet ertoe.' Met onze projecten willen we ze een steuntje in de rug geven, zodat ze het daarna zelf kunnen.' ■

klaar voor de start

Over de kennismakingsperiode in een pleeggezin

‘Het is zo leuk én waardevol om noodbedpleegouder te zijn’

Naam: Benedicte (53)

Beroep: Commercieel directeur bij Motopp

Noodbedpleegouder van: Tot nu toe zes kinderen

Hobby's: Kitesurfen en andere watersporten.

Bij single moeder Benedicte (53) en haar dochters Vela en Dijne kan ieder moment een pleegkind voor een nachtje komen logeren. Benedicte is noodbedpleegouder. 'Ik hoef alleen maar te vertroetelen.'

Tekst: Martine Bruynooge

Fotografie: Maaïke Koning

Benedicte: 'Het zijn meestal tieners waarvoor ik word gebeld. Er is thuis iets aan de hand en ze moeten nú een veilige plek hebben om een nachtje te zijn. Binnen een uur staat er dan een kind op de stoep waarvan je niets weet. Spannend is dat. Het enige wat ik hoef te doen is vertroetelen. Het arme kind heeft niet gevraagd om de ruzie thuis of wat er ook aan de hand is. Soms blijven ze één nachtje, soms een paar dagen als ze geen

passend crisisgezin kunnen vinden of als de rechter bijvoorbeeld nog uitspraak moet doen. Ik ben altijd weer verbaasd dat deze kinderen blijkbaar niemand hebben waar ze even terecht kunnen. Hoe dat kan, dat vraag ik niet. Mijn dochters wel en dan horen ze de meest bizarre verhalen.

Fijne vide met groot bed

Waar het kind slaapt in mijn huis, hangt van de leeftijd af. Ik heb een heerlijke vide met een groot bed, geschikt voor grotere kinderen. Als er wel een kleintje komt, vraag ik een van mijn dochters een kamer af te staan. Soms mopperen ze, maar altijd maar héél even. Dan zeggen ze: 'is goed hoor'. Heel lief.

De meeste kinderen komen met honger binnen. We eten iets waarvan ik zeker weet dat het goed in de smaak valt, meestal pasta bolognese.

Pas waren er twee meiden die zelf wilde koken en maakten pasta met roomsaus en gamba's. Had ik even geluk. Omdat ze onvoorbereid komen, heb ik altijd een mandje klaar met de basics: deo, een tandenborstel, wat lekkers en tampons enzo. Het zijn op de een of andere manier altijd meiden. Het mandje wordt goed gebruikt. Meestal willen ze de spulletjes meenemen. Dat mag. Als ze daar blij van worden, word ik dat ook.

Iets nuttigs doen

Ik heb me in 2017 bij Levvel opgegeven als pleegouder. Ik had een sabbatical en wilde iets nuttigs doen met mijn tijd. Omdat ik dol ben op kinderen, ik had er wel tien gewild, kwam ik uit op pleegouderschap. De eerste jaren was ik crisispleegouder waarbij je kinderen opvangt totdat ze een plek hebben waar ze langer kunnen blijven. Met

Benedicte met haar dochters Vela en Dijne.

‘Ik ben altijd weer verbaasd dat deze kinderen blijkbaar niemand hebben waar ze even terecht kunnen, geen familie, vrienden, niks’

een broertje en zusje die hier kwamen toen ze twee en drie jaar waren, was het contact zo goed, dat ze nog steeds eens in de zes weken komen logeren.

Waarom noodbedpleegouder

Mensen vragen weleens waarom ik niet aan langdurige opvang doe waarbij kinderen in principe voor altijd mogen blijven. Dat is simpel: omdat ik gescheiden ben zie ik mijn eigen kinderen maar de helft van de tijd. Het voelt niet eerlijk om andere kinderen dan wel fulltime op te voeden. Ik heb wel eens aan mijn ex gevraagd of hij mee wil doen en dat de pleegkinderen

dan meegaan in het ritme van de meiden. Daar heeft hij vriendelijk voor bedankt, haha.

Omdat ik nu weer een baan heb, kán het ook niet hoor. Deze noodbedopvang is helemaal goed zo. We maken er altijd een gezellige tijd van. De meiden vinden het ook fijn. Als ze bij hun vader zijn en er komt een pleegkind, dan komen ze altijd naar huis en helpen ze bij het settelen, spelen ze samen op de trampoline. En altijd hebben ze heel veel vragen: ‘hoe ziet jouw leven eruit’? Ik ben er dankbaar voor dat ze op deze manier kunnen leren dat de wereld groter is dan de bubbel waar zij zelf in leven.” ■

Ben je al pleegouder en wil je je aanmelden als noodbedpleegouder?

Mail naar servicepuntconsulentenpleegzorg@levvel.nl

Wij geven alle pleeggezinnen een stem

Als Pleegouderraad (POR) zijn we toegewijde pleegouders die praten over wat écht belangrijk is voor pleeggezinnen. We vertegenwoordigen pleegouders en praten over hun wensen in relatie tot Levvel. We zijn dit jaar flink gegroeid. Benieuwd naar wat we doen en wie wij zijn? We vertellen er graag over!

Wat doet de POR?

We behartigen de belangen van alle pleeggezinnen en zorgen ervoor dat Levvel naar ons luistert en ons helpt. Dat doen we door te luisteren en praten, advies te geven en veranderingen teweeg te brengen waar dat nodig is.

Waar hebben we het over?

We praten over belangrijke zaken zoals ons recht om mee te beslissen. We zorgen ervoor dat we kunnen meedenken en meebeslissen over de zorg voor onze pleegkinderen. Zo geven we alle pleeggezinnen een stem.

We houden ons bijvoorbeeld bezig met **rechten en plichten** in de Pleegzorg. Wist je dat je als pleegouder recht hebt op inspraak in verschillende belangrijke zaken? Bij Levvel kun je je stem laten horen via onze Pleegouderraad maar je hebt ook zelf recht op inspraak over hulpverleningsplannen voor je pleegkind. En wist je dat je je mening mag geven tijdens een rechtszaak? Deze rechten zijn er om jou en je pleegkind te beschermen.

Ook volgen we **ontwikkelingen binnen pleegzorg**. Zoals nieuws rondom de wetgeving van samenplaatsing van broertjes en zusjes. Het recht op samen opgroeien en omgang met broers en zussen is vastgelegd in verdragen voor kinder- en mensenrechten. Bij een uithuisplaatsing wordt onderzocht of broers en zussen bij elkaar kunnen blijven. Al geven Internationale wetten hier wel richtlijnen hierover, in de Nederlandse wet is er niets over vastgelegd. Wel wordt er veel over gesproken in de Tweede Kamer en zijn er plannen om dit recht op samenplaatsing vast te leggen in de Jeugdwet. Voor meer inzicht in rechten en plichten raden we het boek *'Paraplu voor pleegouders in de juridische praktijk'* van Mariska Kramer aan. ■

Wie zijn we?

Hans: Als pleegvader van een dochter en voorzitter van de POR en de Centrale Cliëntenraad van Levvel, zet ik me in voor een veilige omgeving voor elk kind.

Bodil: Als pleegmoeder van twee puberzonen, vertegenwoordig ik de belangen van oudere pleegkinderen.

Jan: Als pleeggrootouder van mijn kleinzoon, ben ik al vijf jaar lid van de POR en LOPOR (de landelijke POR, red.). Ik geloof dat mijn ervaring het verschil kan maken voor pleeggezinnen.

Fatima: Met mijn ervaring als netwerkpleegouder en parttime pleegouder van een zoon met uitdagingen, strijd ik voor goede zorg en ondersteuning voor alle pleeggezinnen.

Gerlof: Als pleegvader van een dochter, gebruik ik mijn ervaringen om de uitdagingen van pleegouderschap aan te pakken.

Linda: Als pleegmoeder van een zoon en met inzichten van mijn vriendinnen die pleegouder zijn, begrijp ik hoe belangrijk het is om gehoord te worden.

Wendeline: Met veel liefde en aandacht ben ik crisispleegmoeder voor baby's. Ik vind het belangrijk en vooral leuk om mee te denken in de POR.

De Pleegouderraad is er voor jou. Heb je vragen, zorgen, behoeften aan een themabijeenkomst, suggesties of wil je meer informatie over de POR? Neem gerust contact met ons op via porlevvel@gmail.com.

Cas (16) is columnist voor Thuismakers. Hij woont nu vijf jaar bij zijn pleegouders Geert en Bodil. Hij volgt sinds dit jaar de opleiding Media & Redactie op het Mediacollege in Amsterdam.

Fotografie: Maaïke Koning

'Herinneringen maken met de mensen die je liefhebt'

Zomervakantie! De leukste tijd van het jaar

Jaaa, daar ben je weer. Jij, degene die mijn stukjes in Thuismakers leest. En voor jou is het natuurlijk ook feest, want je kan mijn stukje lezen! (En daarnaast is het zomervakantie).

Persoonlijk vind ik zomervakantie de leukste tijd van het jaar en de maand december komt op een tweede plek. Lekker in je zwembroek rondlopen en op vakantie. Maar voor je het weet is het weer het volgende schooljaar. Ik denk dat er maar één nadeel is aan de zomer als je het einde niet meetelt. Ik heb het hier natuurlijk over niemand minder dan de mug.

Maar genoeg over de minder leuke dingen. Ik wil het namelijk hebben over de leuke dingen in de zomervakantie, wat voor mij vaak betekent dat ik weg ben uit huis. Dat klinkt natuurlijk heel gek en het is zeker niet slecht bedoeld. Maar mijn hoogtepunt van de vakantie is bijvoorbeeld naar vrienden gaan die ver weg wonen.

Op vakantie gaan is ook een favoriet van mij. Als ik terugdenk aan mijn zomervakanties zijn er een paar die er bovenuit springen. En ik ben oprecht dankbaar dat ik het heb mogen meemaken. Ik neem als eerste voorbeeld dat ik naar LEGO-land ging in Denemarken, waar ik een paar columns geleden in Thuismakers over schreef. En toen ik vorige zomer naar Max verstoppen mocht in Oostenrijk, dat zal ik nooit meer vergeten.

Het mooie aan vakanties vind ik ook dat je leuke herinneringen maakt met de mensen die je liefhebt. Ik ben ondertussen al zestien jaar oud en als ik foto's en video's terugkijk van mezelf als kind moet ik wel een traantje laten. Als kind wil je graag ouder worden. En als je eindelijk ouder wordt, wil je weer kind zijn. Geniet van het leven, want voor je het weet heb je alle dierbare momenten gemist. En met die woorden sluit ik het helaas weer af.

Tot sinas en hopelijk tot snel!

'Mijn moeder heeft sorry gezegd'

Nicole Terborg groeide op als 'kweekje', als pleegkind

Als journalist en programmamaker stelt Nicole Terborg (46) aan de lopende band vragen. Toch stelde ze de vraag waarom zij een 'kweekje' werd - Surinaams voor pleegkind - pas dertig jaar nadat zij als kind bij haar tante moest gaan wonen. Over de zoektocht naar het antwoord maakte ze een zesdelige podcast.

Tekst: Ilse van der Mierden Fotografie: Coco Olakunle

Nicole groeide op in het Brabantse Cuijk, met haar vader, moeder, tweelingbroer en zus. Als Nicole dertien is, besluit haar moeder Jetty Mathurin het gezin te verlaten om een carrière als actrice na te jagen. Ze vertrekt naar Amsterdam, neemt Nicole mee en brengt haar onder bij haar zus. Nicole woont vanaf dat moment bij tante Sonja. In de krappe tweeka-merflat delen ze zelfs een bed. Haar moeder woont om de hoek. De overgang van het dorpsleven in Cuijk naar het stadse leven in hartje Amsterdam is groot, en Nicole voelt zich vaak eenzaam. Over waarom Nicole mee moest naar Amsterdam werd niet gesproken.

'Ik kwam erachter dat mijn familie vol zit met kweekjes'

Je bent journalist, je werk bestaat uit het stellen van vragen. Hoe kwam het dat je nu pas aan je moeder vroeg waarom je een 'kweekje' werd?

'Omdat ik het goed heb gehad bij mijn tante. En omdat het zo vanzelfsprekend was. Er werd niet over gepraat. Maar ik heb wel altijd vragen gehad. Want ik las in mijn dagboeken dat ik me in die tijd heel eenzaam voelde. Dus er zat altijd wel iets. Een andere reden is dat ik nu zelf moeder ben.

Ineens was het niet meer zo vanzelfsprekend; ik kan me niet voorstellen dat ik mijn kinderen naar mijn zus zou brengen. Dus dat wilde ik gaan onderzoeken. Ik was er mentaal klaar voor om het te bevragen.

Ik voelde ook dat dit verhaal groter was dan alleen mijn verhaal. Er zijn heel veel kweekjes, een Suri-naams-Nederlands woord voor informele pleegzorg. Ze zijn er in alle gemeenschappen waar geen overheid is om op terug te vallen. Ook het kerngezin zoals we dat in Nederland kennen, is pas na de oorlog ontstaan. Want ook in Nederland was het heel normaal dat je buurvrouw oppaste. Of dat je kind naar een oma ging. Dat je samen opvoedt. Het individualisme van nu is pas later gekomen.'

Wat dacht je te gaan horen?

'Ik had geen idee. En juist daarom was het eng. Ik wist: ik ga mijn moeder bevragen. Dat is oké, want we hebben een goede band. Maar ik moest ook in gesprek met mijn vader en andere familieleden. Wilden ze dat wel? Ik vond het ook spannend om een verhaal te vertellen vanuit een Afro-Surinaams-Nederlands perspectief. Informele pleegzorg is gebruikelijk in Surinaamse families, maar vragen naar het waarom is taboe. Je bevraagt je familie niet en bespreekt al helemaal niet de antwoorden buiten je familie. Sinds het uitbrengen van de serie krijg ik zoveel reacties van kweekjes die voor het eerst het gesprek met hun familie aangaan en andersom; familieleden die vragen stellen aan de pleegkinderen.'

Nicole (14 jaar) en moeder Jetty

In de podcast blijkt dat je omgeving het ongemakkelijk vindt dat je deze vragen stelt. Zo noemt je schoonheidsspecialiste je een bounty en een lulak als je vertelt waar je mee bezig bent. En ook je moeder reageert in het begin kribbig.

'Mijn schoonheidsspecialiste is zelf ook een kweekje geweest. En wat ze bedoelt is: ik heb er zelf mee leren dealen, zonder mijn ouders ermee te belasten. Want zij hebben gedaan wat ze dachten dat goed was. Dus waarom moet je dat gaan bevragen? Los het zelf op. Je bent lui als je anderen erbij wil betrekken om jouw sores op te lossen. Mijn moeder vindt het ook heel Nederlands om zo direct te zijn en de ander over zulke persoonlijke zaken te bevragen. Maar ik ben zowel Surinaams als Nederlands, ik heb beide identiteiten in me. En dat is oké. Dat heb ik door het maken van deze serie juist ervaren.'

Je verhuisde van Cuijk naar Amsterdam. Hoe was die overgang?

'Ik wilde niet. We waren net verhuisd naar een andere wijk waar ik het heel fijn had. Ik had vriendinnen in de buurt waar ik na school mee childe. Ik ging net naar de brugklas in Cuijk, dan fietsten we met z'n allen naar school. Ik had daar heel erg het groepsgevoel, ik voelde me nooit alleen. Toen hoorde ik: je gaat naar Amsterdam. Het was een cultuurschok. In Amsterdam waren de omgangsvor-

men veel harder. Ze zeiden 'rot op' tegen je en dat was niet eens slecht bedoeld. Zo spraken ze gewoon. Het leven was eenzamer. Vanuit school ging ik naar mijn tante. Ze woonde in een tweekamerwoning. We sliepen samen in één bed. Mijn tante was verpleegkundige en had nachtdiensten. Dan sliep ze overdag of ze werkte juist overdag. Dus ik was vaak alleen. En eenzaam. Ik kreeg wel liefde, maar mijn leven werd wel ineens heel anders. Terugkijkend ben ik ook blij, want Amsterdam bood me ook kansen. Ik kwam op een hele kunstzinnige school in de Plantagebuurt terecht met hele toffe docenten.'

Had je contact met je moeder?

'Ik zag haar regelmatig. Mijn moeder woonde dichtbij school. Ik sliep er wel eens een nachtje, maar niet vaak, want ik vond het heel chaotisch en rommelig bij haar. Ik ging ook wel eens mee naar een tv-set of het theater. Ze was er wel voor me. Ze zorgde dat mij in materiële zin niets ontbrak. Maar ze had niet de dagelijkse zorg over mij.'

Wat was de reden dat je moeder jou bij je tante liet opgroeien?

'Mijn moeder zag dat ik in Cuijk veel huishoudelijke taken op me nam. Mijn bijnaam was mammie. Ze wilde me dichtbij zich hebben zodat ik kind kon zijn. Maar ze had zelf geen ruimte in haar leven om voor me te zorgen.'

In de podcast zegt je moeder: 'Eigenlijk heb ik het heel goed gedaan voor jou. Want het heeft je veel kansen geboden.' Waarop jij zegt: 'Maar ik ben ook heel erg eenzaam geweest.'

'Ja, dat moment was heftig. Want ik kan me niet voorstellen dat ik mijn kind weg zou brengen. Ik ben dan ook niet mijn moeder, geen artiest. Ik denk niet dat mijn moeder zo succesvol zou zijn geweest, wat ze was, als ze voor de kinderen had gekozen. Het is dus ook een daad van emancipatie. Dat bewonder ik in haar.

Door er met elkaar over te praten ben ik haar beter gaan begrijpen, ook al zou ik het nooit kunnen doen. Dat meisje van dertien is wel geheeld, ze is niet meer boos. Maar als ik aan mezelf als klein meisje denk, dan denk ik wel oh, wat verdrietig.

Die twee perspectieven bestaan naast elkaar. Daar kan ik in berusten doordat we elkaars gevoelens erkennen. Mijn moeder heeft sorry gezegd. Dat is heel belangrijk geweest. En ze zei ook: ik had toen met je moeten communiceren, over waarom ik wegging, en waarom ik je naar Amsterdam haalde.'

Had het jou geholpen om het eerder te weten?

'Het had me meer rust gegeven. Dat is ook mijn advies aan anderen: praat erover. Ook als kinderen jong zijn. Kinderen zijn niet gek. Ik voelde toen ook wel dat mijn moeder niet lekker in haar vel zat. Ik vind het heel mooi en

'Informeel pleegzorg is gebruikelijk in Surinaamse families, maar vragen naar het waarom is taboe'

Nicole (7) en haar gezin

Nicole met pleegmoeder Sonja in 2023

moedig van mijn moeder dat ze uiteindelijk wel het gesprek met me is aangegaan.'

Ook andere pleegkinderen zullen het spannend vinden om hun familie vragen te stellen over vroeger. Wat heeft jou geholpen om die drempel over te gaan?

'Ik denk dat als je niet bij je biologische ouders opgroeit, je je afgewezen kunt voelen. Dat je denkt: ik moest weg, dus is er iets met mij. Daardoor ben je misschien ook bang om te horen: ja, er is iets met jou. Maar nee! Besef dat er niets mis is met jou. Je bent perfect zoals je bent. Je bent op die andere plek omdat je ouders het niet aankunnen.

Dat je dingen bevraagt, betekent dat je op een kruispunt staat en dat je wil groeien. Dus ga dat gesprek aan, stel die vragen. Vind je het moeilijk? Schrijf je vragen op of spreek ze in op je telefoon. Maar blijf er niet mee rondlopen. Weet tegelijkertijd dat je op sommige vragen misschien geen antwoord gaat krijgen. Maar dan heb je het wel geprobeerd. En: stel je vragen niet vanuit een beschuldiging, want dan gaan de oren dicht, maar vanuit het oprecht willen weten. Verwacht daarbij niet dat dan alles op

tafel komt. Je moet vertrouwen winnen. Kies het juiste moment en de juiste plek. Ga samen iets doen of ga naar een plek waar de ander zich fijn voelt.'

Je bent naar Suriname gegaan om je familiegeschiedenis te onderzoeken en meer te leren over 'kweekjes'. Wat heeft je dat gebracht?

'Ik wist wel dat het ten tijde van de slavernij normaal was dat je voor elkaars kinderen zorgde. Maar ik kwam erachter dat mijn familie vol zit met kweekjes. In het gebied van de plantage waar mijn voorouders vandaan komen waren van de 1428 kinderen er 369 pleegkind. Op de houtplantage moesten ouders lange tijd in het oerwoud werken. Daarnaast konden vaders en moeder elk moment verkocht of vermoord worden. Een Krioro Mama, een tot slaafgemaakte oudere vrouw, of anderen op de plantage, waren ook opvoeders. Na het afschaffen van de slavernij bleef het zorgen voor elkaars kinderen normaal. Kweekjes hebben echt een geschiedenis. De ontdekking van die langere lijn bracht een soort opluchting bij me naar boven. Door jezelf in je eigen familiegeschiedenis en een bredere maatschappelijke historische context

'Besef dat er niets mis is met jou. Je bent perfect zoals je bent'

te plaatsen kom je er achter dat je niet de enige bent. Dat geeft rust. En het is troostend. Zo van: ik ben oké en ik ben niet alleen.

In de Nederlandse, westerse samenleving is het kerngezin de norm. In veel andere landen is de norm juist samen opvoeden. Dat gebeurde hier vroeger ook veel meer. Ik geloof ook dat hier veel minder scheidingen zouden zijn als ouders niet zouden denken 'we moeten het alleen op een eilandje doen'. Je hoeft als nieuwe ouders het wiel niet opnieuw uit te vinden. Vraag advies aan andere generaties en deel de zorg. We kunnen in onze individualistische maatschappij echt leren van 'de uitgebreide familie'. ■

De podcast 'Kweekje, mi kwekipikin' (Prospektor en VPRO) is te beluisteren op vpro.nl/kweekje, op Spotify en in diverse podcastapps.

Ontdek wat een fijn thuis kan doen

Welk pleeggezin past het beste bij een kind? En vice versa? Natuurlijk proberen we altijd de állerbeste match te maken voor pleegkinderen en pleeggezin. Als het lukt, mondt dat vaak uit in iets heel moois. Lees hier voor wie we de afgelopen maanden een (tijdelijk) tweede thuis vonden.

De samenwerking met moeder gaat heel goed

'Helaas was de thuissituatie voor de kleine Amin niet langer houdbaar. Nog voor de zomer vonden we voor hem een veilige plek in een crisispleeggezin*. Maar Amin kon hier maar voor een korte periode blijven,' vertelt Yvonne Geene van Levvel. 'Aan het begin van het jaar hadden pleegvaders Alex en Sebas de STAP-training bij Levvel afgerond. Ze stonden nog niet lang op de wachtlijst en hadden aangegeven een langdurige plaatsing te willen doen. Toen ze hoorden over baby Amin stonden ze te popelen. Ze waren er klaar voor. Na een fijn matchingsgesprek en een kort wentraject was het eind oktober zover en kon Amin naar ze toe.'

Sinds het najaar slaapt Amin in zijn eigen kamertje bij Alex en Sebas. Op de kast in zijn kamer staan mooie foto's van zijn vader en zijn moeder. 'Gelukkig gaat de samenwerking met moeder heel goed,' geeft pleegzorgwerker Esther van Egdom aan. 'Ik ben nog wel aanwezig bij de bezoekenregeling. Maar door het respect dat ze voor elkaar hebben, gaat dit erg goed. Beide pleegvaders accepteren dat het moeder soms niet gemakkelijk afgaat. Zij ziet op haar beurt in dat dit nu zo beter is voor Amin.' Alex en Sebas hopen dat ze in de toekomst direct met moeder kunnen afspreken voor een gezellig dagje Artis of de schoolgesprekken. ■

Yvonne Geene is Consulent Pleegzorg Zaanstreek/Waterland. Esther van Egdom, pleegzorgwerker bij Levvel, begeleidt de plaatsing.

** Als een situatie thuis zo ernstig is dat een kind direct weg moet, dan wordt het kind opgevangen in een crisispleeggezin. Soms kan een kind na een crisis weer naar huis. Soms verhuist het voor langere tijd naar een pleeggezin.*

Een fijn weekendpleeggezin voor Olivia

"Voor de zesjarige Olivia waren wij op zoek naar een weekendpleeggezin waar ze elke drie weken heen kon om haar alleenstaande moeder te ontlasten. Olivia woont thuis bij haar moeder en haar broertje maar door overbelasting in de thuissituatie is de vraag voor weekendpleegzorg ontstaan," vertelt Désirée Sol van Levvel. "Gelukkig vonden we deze zomer al snel een goede plek. Na de kennismaking tussen Olivia en haar pleegouder is er rustig gewend.

Inmiddels heeft Olivia al een paar leuke weekenden gehad! Het was een schot in de roos, want dit is de eerste plaatsing voor dit gezin en het klikt meteen goed. Het is altijd prettig als een matching zo goed uitpakt. Tijdens het weekend onderneemt de pleegouder samen met Olivia leuke activiteiten. Ze vinden het vooral leuk om in het bos te wandelen, ergens wat te gaan drinken of samen naar de buurtspeeltuin. Een mooie win-winsituatie, want op deze

manier heeft haar moeder tijdens het weekend wat meer tijd voor zichzelf en haar zoontje. Zo kan ze de week die volgt goed aan. Hoe mooi is het dat de nieuwe pleegmoeder meteen zo'n goede match heeft en allebei veel plezier halen uit de uitstapjes tijdens de weekenden." ■

Désirée Sol is consulent pleegzorg voor de regio's Amstelland en de Meerlanden, Zuid-Kennemerland en IJmond

Op www.levvel.nl/matching staan de kinderen waarvoor we nu een pleeggezin zoeken.

Online kennismaken was fijn voor iedereen: ouders en pleegouders

In het samengestelde gezin van Erik en Sasja was naast Feline, de negentienjarige dochter van Sasja en hun gezamenlijke dochter Denise (11) nog plek voor een pleegkind. 'Na het volgen van de STAP-training kwamen ze op de wachtlijst met de wens voor langdurige pleegzorg. Toen er na enkele maanden nog geen plaatsing in beeld was, ben ik met hen in gesprek gegaan,' legt Myef Nijen Twilhaar van Levvel uit. 'Ik heb hen uitgelegd dat deze wachttijd heel normaal is en het vinden van de juiste match echt tijd nodig heeft.'

Het wachten werd beloond, want niet snel daarna kon ik Erik en Sasja melden dat we misschien een plaatsing hadden; Victor, een vrolijke kleuter van vijf. Voor Victor zochten we een plek waar hij voor langere tijd kon blijven. Hij heeft twee broers en een zus die in een eigen pleeggezin zijn geplaatst. Zijn ouders zouden heel graag voor hem willen zorgen maar dat is, tot nu toe, niet gelukt. We planden een online matchingsgesprek met pleegouders en ouders samen. Omdat de ouders van Victor bij de plaatsingen van zijn broers en zus niet betrokken waren, was het heel fijn om het deze keer anders te kunnen doen. Deze kennismaking was echt fijn voor iedereen! Zo konden alle vragen worden gesteld. De ouders van Victor waren erg gerustgesteld om te zien dat hun zoontje in zo'n warm gezin terecht kwam.' ■

Myef Nijen Twilhaar is Consulent Pleegzorg in de regio Amsterdam Oost, Zuid/Oost en Gooi en Vecht.

Jouw huis een tweede thuis?

Levvel Pleegzorg is partner van de landelijke campagne 'Jouw huis een tweede thuis' om samen aandacht te vragen voor het tekort aan pleeggezinnen. Weet je iemand in je omgeving die misschien wel voor een pleegkind wil zorgen? Wijs ze op de test op pleegzorg.nl om te kijken of pleegzorg passend is. Ook interessant om te tippen: thuismakers.levvel.nl, onze website vol verhalen van ouders en kinderen.

**JOUW
HUIS
EEN 2E
THUIS**

'Mijn achtergrond helpt me in mijn werk'

Tekst: Marja Huiberts

Fotografie: Maaike Koning

Met haar kersverse diploma Maatschappelijk Werk en Dienstverlening op zak ging Naomi de Vlas (35 jaar) negen jaar geleden direct aan de slag bij het pleegzorgteam Amsterdam Oost. Ze werkt er nog steeds. Haar drijfveer? Met pleegkinderen en ouders iets goeds opbouwen, om echt samen de 'reis' te maken.

'Tijdens mijn studie deed ik mijn derdejaarsstage bij pleegzorgteam Amsterdam Oost. Ik was meteen op mijn plek in dit leuke team. Het werk als pleegzorgwerker, waarbij ik bij allerlei gezinnen thuiskwam, beviel me ook goed. Ik moest eigenlijk mijn volgende stage op een groep doen. Dat wilde ik niet. Maar na even zeuren mocht ik hier blijven en ik ben niet meer weggegaan. Best bijzonder.

De jeugd is de toekomst!

Al aan het begin van mijn studie wist ik dat ik het liefst met jongeren wilde werken. Zij hebben nog een heel leven voor zich. Daarom past pleegzorg zo goed bij mij. Door mijn adoptie-achtergrond weet ik hoe het is om op te groeien in een gezin dat niet eigen is, geen bloedverwant. Dat je daardoor niet altijd begrepen wordt. Vroeger was ik bijvoorbeeld niet zoals mijn moeder, introvert en rustig. Als ik wilde spelen, dan vroeg ik haar niet of dat mocht, ik ging gewoon. Soms was dat echt wel ingewikkeld. Begrijp me nou, dacht ik dan. Ook al waren het ontzettend lieve mensen, we spraken elkaars taal soms gewoon niet. Dat herken ik in mijn werk als pleegzorgwerker. Pleegkinderen hebben soms

ook iemand nodig die hen begrijpt en hen als het ware kan vertalen.

Wat heb je nodig?

Een mooi voorbeeld hiervan is mijn begeleiding van de twee zusjes Yuna en Inaya. Zo'n zeven jaar geleden heb ik de meisjes, toen vier en vijf jaar, met Jeugdbescherming bij hun oma en destijds pleegmoeder moeten uitplaatsen. De situatie daar voelde niet goed en gelukkig werden de meisjes naar mij steeds opener. Hoe moeilijk het ook was, ik kon er toen voor hen zijn. Nog steeds begeleid ik ze. Voor pleegkinderen is het zo belangrijk dat je er altijd voor ze bent en blijft komen, ook in moeilijke tijden. Juist dan moet je naast ze gaan staan en vragen: 'Wat heb je nodig?'. Dan ben je betrouwbaar voor ze. En dat geldt ook voor de pleegouders. Hun pleegmoeder zegt wel eens: 'Ik ben zo blij met jou als pleegzorgwerker. Wat jij allemaal voor ons doet. Ik heb altijd iemand die naar me luistert.' Ja, dat vind ik heel waardevol.

Met alle pleegkinderen probeer ik iets op te bouwen. Ik wil betrokken zijn bij belangrijke momenten, zodat ik echt met ze meereis. In dit vak kun je niet

na twee jaar ineens iets anders doen, vind ik. Pleegzorgwerker ben je voor langere tijd.

Vertaler zijn

Mijn achtergrond helpt me in mijn werk. Vaak ben ik die vertaler naar ouders, school of andere partijen rondom de kinderen. Die rol geeft me heel veel voldoening en gaat me goed af. Het lastige vind ik dat we door bezuinigingen soms niet alle hulp kunnen bieden die nodig is om de situatie te verbeteren. Dat doet zeer en daar kan ik ook wel van wakker liggen.

Ik denk dat het succesverhaal achter Yuna en Inaya die jarenlange begeleiding is, maar zeker óók de goede samenwerking met de pleegouders. Ze zijn er echt op hun plek. Met alle hulp groeien ze op tot twee sterke zelfstandige volwassen meiden. De kracht bij pleegzorg zit in samenwerking. En hier ligt ook de verbindende rol van de pleegzorgwerker. Om vertaler te zijn. Want alleen dan kun je het samen doen.' ■

Vanwege privacy zijn de namen van de kinderen veranderd.

Lieve Lieve

Lieve Lieve (50) is getrouwd met Thore (51). Samen zijn ze pleegouders van Cleo (13), Jerry (10) en Lara (7). Ze hebben twee katten, konijnen, vissen en een mierenboerderij.

Fotografie: Maaike Koning

'Thore en ik hebben een dag voor onszelf en kunnen weer eens lekker uit eten'

De accu kan weer opladen

Mensen zeggen vaak, let op, kleine kindjes worden groot. Ze vertellen er dan alleen niet bij dat ze 's avonds dan ook steeds langer opblijven. Toen ze klein waren en om een uur of zeven naar bed gingen, hadden we de rest van de avond om op adem te komen. Die tijd wordt steeds minder. Langzaam merkten we dat onze accu's wel leegliepen, maar niet meer oplaadden. Oppas vinden is niet zomaar geregeld. Drie kinderen ergens onderbrengen is per definitie al een uitdaging, laat staan drie kinderen met een soms pittige gebruiksaanwijzing... We bedachten van alles maar kwamen er niet goed uit.

Voordat Jerry bij ons kwam, woonde hij zeven maanden bij een crisisleeggezin in de buurt. Af en toe hadden we nog contact met die crisisleegouders en op een keer was ik daar op de koffie. Zij vertelden dat ze er over dachten om te stoppen met crisisonvang, maar dat ze ook twijfelden, want helemaal niets was wel heel erg niets.

Om een lang verhaal kort te maken: Jerry en Lara worden nu in het weekend dat Cleo bij haar vader is op vrijdag door dit gezin uit school gehaald. Ze zijn daar dan een middag en eten daar, zodat Thore en ik een dag voor onszelf hebben en lekker weer eens uit eten kunnen met z'n tweeën. Jerry vindt het soms lastig. Ondanks dat hij het er fijn heeft, speelt er soms toch de angst dat hij daar weer moet gaan wonen. Dat benoemen we steeds: hij woont bij ons, blijft bij ons en 's avonds komt hij altijd weer naar huis. Logeren is daarom ook nog een enorme brug te ver, maar voor nu zijn we heel blij met deze samenwerking. Wij laden weer op en dat is uiteindelijk ook voor de kinderen alleen maar goed.

interview

In gesprek met bijzondere pleegouders

Marian en Ab

**Marian (63) en Ab (67)
verhuisden naar
Frankrijk en namen hun
pleegouderschap mee**

'Zelf waren we ook geen lieverdjes'

Zonlicht valt over glooiende heuvels en de moestuin. Er staan paarden in een groene weide... het Franse boerenleven. Negen jaar geleden verhuisden Ab en Marian naar deze plek. Hun pleegouderschap namen ze mee. Hier zorgen zij voor jongeren die vastlopen in Nederland. Wat beweegt Ab en Marian? En hoe vinden jongeren hun weg weer op het Franse platteland?

Tekst: Marja Huiberts **Fotografie:** Privéfoto's

Waar begon dit verhaal voor jullie?

Marian: 'In de Haagse volksbuurt de Schilderswijk, zo'n elf jaar geleden. Ik maakte een documentaireserie over gezinnen in armoede. Hier leerden wij een dertienjarige tweeling kennen. Ze zaten in een moeilijke thuissituatie en vroegen ons of ze bij óns mochten komen wonen. Het zorgen voor de tweeling bleek niet haalbaar. Maar het zette ons wel aan het denken. Ab had veel ervaring met jongeren. Hij is vader van drie kinderen en had veel ervaring met het werken met jongeren op de bouw. Moesten we niet iets voor

jongeren die het lastig hebben gaan doen?'

Veel mensen vinden jongeren juist lastig.

Ab: 'Vanaf het allereerste moment zeiden we: 'Wij willen die moeilijke pubers, laat die maar bij ons komen'. Probleemjongeren zijn van alle tijden. Wij waren vroeger zelf ook geen lieverdjes; moeilijke pubers in lastige gezinnen. Dat hebben we niet als trauma's meegesleept, maar zijn er sterk uitgekomen.' Marian: 'Ons eigen rugzakje maakt dat wij vrij makkelijk

met deze jongeren omgaan. Tijdens de STAP-training waren we echt de uitzondering. Iedereen ging voor de kleine baby'tjes omdat die geen bagage zouden hebben. Wij voelden dat we iets anders te bieden hadden.'

Hoe was dat in de praktijk?

Marian: 'We zijn gestart met weekend- en vakantiepleegzorg. Al snel werden we gevraagd voor een pilot rondom forensische (nu specialistische) pleegzorg van Spirit (nu Levvel) en de Universiteit van Amsterdam. Wij haalden jongens op die in voorarrest

Clementine en Laurette van Levvel over de samenwerking met Ab en Marian

Coachen op afstand

Soms lopen jongeren zo vast dat er meer nodig is dan reguliere hulpverlening. Dan is het pleeggezin van Ab en Marian in Frankrijk een uitkomst. Hier kunnen jongeren, ver weg van de plek vol vaste patronen en verleidingen, op adem komen en nadenken over hun volgende stap. Clementine Mol en Laurette Angenot zijn vanuit Levvel begeleiders en vertellen waarom dit concept zo goed werkt.

Sinds de start van hun Franse avontuur worden Ab en Marian door Levvel begeleid. Ze doen het altijd samen. Zij, samen met pleegzorgwerker Clementine, gedragswetenschapper Laurette en de betrokken volwassenen. 'Toen negen jaar geleden de eerste jongere kwam was het echt pionieren' zegt Clementine. 'Hoe houden we met deze afstand goed contact en kunnen we Ab en Marian op de juiste manier ondersteunen? Gelukkig is het tegenwoordig met alle communicatiemogelijkheden veel gemakkelijker om te overleggen als ze ergens tegen aan lopen.'

Beslissende stem

Voordat een jongere in Frankrijk wordt geplaatst, vindt er een gesprek met begeleiders en maatschappelijk werkers plaats. Als dit positief verloopt en ze de jongere hiervoor geschikt vinden, praten eerst alle volwassenen met elkaar. Clementine: 'Daarna wordt het gesprek met de jongere gevoerd. Pas als iedereen positief is, wordt er een plan gemaakt met daarin duidelijke doelen en afspraken. De

jongere heeft hierin absoluut de beslissende stem. Die moet echt willen, anders beginnen we er niet aan.'

Uitzoekplek

Frankrijk is een 'tijdelijke uitzoekplek'. Ab en Marian hebben intensief contact met de jongeren. Tijdens het verblijf is er regelmatig overleg met alle betrokkenen. Na drie maanden wordt er geëvalueerd: blijft de jongere nog langer of is er een ander concreet plan, zoals het volgen van een opleiding in Nederland.

'Het is de kracht van Ab en Marian dat zij echt naast de jongere staan'

Intensieve samenwerking

De plaatsing in Frankrijk vraagt een intensieve samenwerking. Clementine en Laurette vormen hierin de spil. Zij zorgen ervoor dat ouders en eventuele pleegouders in Nederland, maar ook andere zorgprofessionals betrokken zijn, zoals de trajectbegeleider. Voor een jongere is het belangrijk om zelf ook die verbinding met thuis te blijven ervaren. Door de jaren heen voelen ze elkaar goed aan. Clementine en Laurette weten

wanneer de spanning bij Ab en Marian oploopt. 'Ja, de lijntjes zijn goed. Ze weten dat ze er niet alleen voor staan', zegt Laurette. 'Uiteindelijk zijn ze daar wel met zijn twee en dat kan soms kwetsbaar zijn/voelen.'

Veel vertaalslagen

Clementine: 'Het is de kracht van Ab en Marian dat zij echt naast de jongere staan. Ook in overleg met volwassenen verwoorden zij de jongere heel goed.' Maar de andere kant op kan soms best moeilijk zijn. Om die andere perspectieven te zien of verklaringen te vinden voor het gedrag van een jongere. 'Daar ligt onze rol', zegt Laurette. 'Zaken als school, ouders en sociale activiteiten zijn er niet in Frankrijk. Het is een soort bubbel waar ze samen in zitten. Kortom heel veel vertaalslagen... en wij zijn ervoor om hen daarbij te helpen.' ■

zaten. In de drie maanden bij ons werd zoveel mogelijk hulp ingezet om de situatie rondom de jongens te verbeteren. Daarna moesten zij zich weer verantwoorden bij de rechter. Dit hebben we een aantal jaren gedaan.'

'Ons eigen rugzakje maakt dat wij vrij makkelijk met deze jongeren omgaan'

En toen lonkte Frankrijk?

'Ja, toen haalden we het in onze koppen om naar Frankrijk te gaan', lacht Marian. 'Wij waren het drukke Nederland echt zat. We wilden een ander leven met meer rust en groen en ruimte voor de beesten. Al vrij snel ontstond het idee om ook in Frankrijk

pleegzorg te bieden. Zo zijn we in contact gebleven met Levvel.'

Hoe werkt dat, zo op afstand?

Marian: 'Samen met pleegzorgwerker Clementine en gedragswetenschapper Laurette vormen we al jaren een vast team. We hebben regelmatig contact live of via zoom en zijn heel goed op elkaar ingespeeld. Als het hier uit de hand loopt en we moeten de rode kaart trekken, dan appen we Clementine en hangt ze echt meteen aan de lijn!'

In negen jaar hebben jullie veertien jongeren opgevangen. Hoe komen ze bij jullie?

Ab: 'Ze komen via allerlei kanten. Soms op verzoek van de ouders of pleegouders en soms vanuit de begeleiding of een gezinshuis. Er zijn ook jongeren bij die onder toezichtstelling staan.'

Hoe verloopt zo'n plaatsing?

Marian: 'Wij worden een time-outplek genoemd. Er is geen

vastomlijnd doel. De jongere kan hier ontsnappen aan de drukke stad met al zijn verleidingen en groepsdruk. Ongewenste banden worden zo doorgesneden. Even terug naar niks.'

Zoals jullie het zeggen: het zijn meestal geen lieverdjes. Moet je erg streng zijn?

Marian: 'De enige harde regel is dat 's nachts de telefoon in de lader moet en niet meegaat naar bed. Voor de rest mogen ze hier uit hun dak gaan. Schelden, tieren, stil zijn, verdrietig zijn: alles mag.'

Ab: 'We werken echt aan regelmaat. Vaak hebben de jongeren een omgedraaid dag- en nachtritme. Hier staan we vroeg op, we ontbijten samen en verzorgen de dieren. Na een dag houthakken (lekker ouderwets met de hand) of werken in de moestuin, zijn ze vaak kapot. 's Avonds na het eten en een paar uurtjes kwebbelen, liggen ze om tien uur in hun mandjes. Dan hoeft je ze echt niet te sturen hoor.'

Ze werken dus bij jullie?

Marian: 'Soms werken de jongeren mee bij het klussen aan de tiny houses die Ab bouwt en verkoopt. Of ze gaan aan de slag op de camping of bij de biologische boer verderop in het dorp. Hier leren ze dat melk niet uit de fabriek komt.' Ab: 'Een van onze jongeren ging drie dagen per week vroeg op om de koeien te melken. Toen de boer een ongeluk kreeg, heeft hij al het werk op de boerderij overgenomen. Een enorme verantwoordelijkheid en zo leerzaam voor hem. Een waardering dat hij kreeg!'

En hoe zit het met school?

Marian: 'De meeste jongeren gaan al jaren niet meer naar school. Wij proberen ze toch elke ochtend een

paar uurtjes aan het schoolwerk te krijgen.' Ab: 'Ze leren ook op een andere manier. Zo kreeg een jongen een nieuwe plek toegewezen buiten zijn eigen regio, waardoor de eigen gemeente moeilijk deed over de financiering. Ik heb hem een brief laten schrijven naar burgemeester en wethouders. De gemeente liet hierop weten dat ze een uitzondering wilde maken. Zo leert hij door te schrijven echt iets voor elkaar te krijgen. Meer dan door alleen maar boos te worden.'

'Alles wat je hier vertelt, blijft hier'

Wat maakt dat jullie aanpak werkt?

Ab: 'Ons sterkste punt is dat we 24/7 bij elkaar zijn. In Nederland moeten ze zich op een bepaalde tijd melden bij een maatschappelijk werker. Onze gesprekken vinden op de gekste momenten plaats, tijdens het houthakken of het koeien melken. We voelen het allebei erg goed aan als er iets speelt. Dan proberen wij het eruit

te trekken. Dat gebeurt vaak een-op-een. Ik ben meer van het praktische, gáán met die banana, en Marian meer van het uitvragen.' Marian: 'We proberen altijd het positieve uit het negatieve te halen. En wij maken ze duidelijk: alles wat je hier vertelt, blijft hier.'

Wanneer en hoe gaan ze terug?

'De jongere heeft even tijd nodig om zich op zijn gemak te voelen. In die eerste weken leren wij elkaar kennen en daarmee de situatie van de jongere beter begrijpen. Dat is nodig om echt voor hen te kunnen gaan staan, richting (pleeg)ouders en anderen om het kind heen. In drie maanden krijgen we echt een beeld van wat er nodig is,' geeft Ab aan. 'Willen we nog meer uit zoeken samen, en dus verlengen? Of gaat de jongere terug naar Nederland. Samen zoeken we hier al vaak naar werk of een opleiding voor als ze terug zijn.'

Hoe zien

jullie de toekomst?

Marian: 'Clementine zorgt ervoor, zeker na een heftige plaatsing waarin het nodige is gebeurd, dat we even niemand in huis hebben. Even tijd voor elkaar. Maar na een paar weken begint het alweer te kriebelen. Ab: 'Ondanks dat ik tegen mijn pensioen aan loop, willen we hier mee doorgaan. Eigenlijk zijn we gewoon een gezin, he! Wij hebben maximaal twee jongeren tegelijkertijd in huis. Of we nog teruggaan naar Nederland? Nee, dat gaan we niet meer. We voelen ons hier thuis.' ■

Zomereditie

Thuis knutselen, lekker lezen of een dagje de deur uit!

Do it yourself

22 knettergave, keileuke knutselprojecten

Maak met takjes, bladeren, bloemblaadjes, wc-rollen of papieren bekertjes coole kwallen, regenboogvogels, slimme slangen of libellenzonnenvangers. Yuval Zommer bedacht 22 eenvoudige knutselprojecten met natuurlijke

en gerecyclede materialen.

Je vindt ze in Het Knalgoede Knutselboek.

Een leuke en milieuvriendelijke manier voor kinderen én volwassenen om in contact te komen met de natuur.

libris.nl

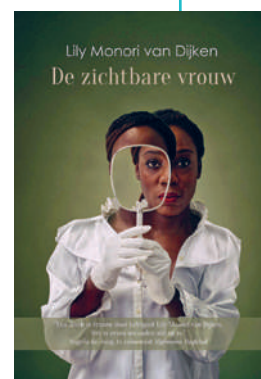

Leestip

Van verborgen meisje naar zichtbare vrouw

Na het succesvolle boek over haar eigen jeugd als pleegkind, gaat Lily Monori op onderzoek uit. Hoewel ze alles goed voor elkaar heeft, zijn er toch dingen waar ze maar tegenaan blijft lopen. Op het werk bijvoorbeeld, in de liefde en in de omgang met mensen. Heeft het te maken met het feit dat ze pleegkind is? Lily spreekt tientallen pleegkinderen en komt tot verrassende inzichten.

lilymonori.nl

Theater in het bos

Tussen de bomen van het prachtige Amsterdamse Bostheater speelt Het Kleine Theater deze zomer drie weken lang de wervelende voorstelling Repelsteeltje. Over een molenaarsdochter die van stro goud moest spinnen voor de koning. Maar ze kan helemaal geen goud spinnen! Wie kan dat nou wel? Dan moet je wel heel bijzonder zijn. Een muzikale familievoorstelling vol humor voor jong en oud (vanaf 3 jaar). Over liefde en aandacht. Over jezelf mogen zijn. Over anders zijn dan normaal, maar wat is normaal? Is anders zijn niet juist heel bijzonder?

bostheater.nl/events/repelsteeltje

Samen op pad

Zaanse vulkanen en **magneetvelden**

Vragen je kinderen je oren van het hoofd, zijn het jonge onderzoekers, echte knutselaars en/of houden ze van Minecraft? Ga dan in de zomer naar het wetenschaplaboratorium voor kinderen. In het Hemlab in Zaandam gaan kids tussen de 7 en 14 jaar samen experimenteren en doen ze onderzoek. Aan het eind van de vakantie ontdekken ze hoe ze het onzichtbare magnetische krachtveld kunnen vernietigen....

Ook buiten de vakanties te bezoeken. Kijk voor actuele openingstijden en tickets op hemlab.nl

Speciaal voor de lezers van Thuismakers in juli en augustus 15 % korting met actiecode TMzomer24

Samen lezen

Tuf is het **stoerste meisje** van de oertijd!

Weet je waarom? Omdat ze alles durft en mega eigenwijs is. Wie rijdt er anders op een loopvogel de hele oertijd door of geeft een harde duw tegen een mammoet als die in de weg staat? In dit oer-grappige boek is Tuf haar knuffelkonijn kwijt. Samen met haar vriend Isidoor, de bonte gaapkat, begint ze aan een spannende zoektocht door de groene vallei. Ze trotseren boze siddercavia's, slijmerige girafslakken en giftige neushoornkevers. Wie van deze dieren heeft haar konijn gepikt? En vindt Tuf ooit nog de weg terug naar huis?

zwijsen.nl

Wil je dit ook weten? Mail je naam en adres voor 25 juli naar thuismakers@levvel.nl. Onder de aanmeldingen geven we vijf gesigeneerde boeken weg.

**'Een verrijking dat
we mensen om ons
heen hebben die
net zo van ons kind
houden als wij'**

Moeder Marit

zie pagina 12